

D. D.

43

THESES NONNULLÆ MISCELLANÆ,

QUAS,

Consens. Ampliss. Facult. Philos. in Reg. ad Auram Acad.

PRÆSIDE

MAXIME REVERENDO atque CELEBERRIMO VIRO

D: NO ISAACO ROSS,

S. S. L. L. PROFESS. REG. & ORD.

PRO GRADU,

Publice examinandas s̄titit

PETRUS ALMSTEDT,

NERICIUS.

In AUDIT. SUPERIORI, Die XXX. Junii,

Anni MDCLXIII.

H. A. M. S.

A B O Æ,

Impressit JOH. CHRISTOPH. FRENCKELL.

THESIS I.

Nobilissimam Theologiæ Naturalis scientiam inter omnes philosophiæ partes pro præsentis ecclesiæ & generis humani conditione, maxime necessariam esse, summo jure affirmamus.

THES. II.

Omnia, quæ DEus hominibus observanda injungit, talia esse, ut cum perfectionibus divinis exactissime conspирent, ob eamque caussam ad eorum felicitatem pertineant affirmare non dubitamus.

THES. III.

Quamyis dogmata religionis Christianæ per philosophiam Gentilium multum depravata

vata fuerint & adhuc hodie ex philosophia
sectaria haud parum capiant damni, tantum
tamen abest, ut hoc ipsi philosophiae vitio
verti queat, ut potius ejus abusui tribuen-
dum sit.

THES. IV.

Qui ad studium Theologiae se applica-
re volunt, ii inter alias scientias, studio
metaphysices operam navare necesse habent,
si quantam velint, tantam possint, ex syste-
matibus Theologicis utilitatem expectare,
atque ita ad solidiorem Theologiae cognitio-
nem pervenire.

THES. V.

Perceptio ab idea seu notione probe
distinguenda est. Nam magna inter eas est
differentia, quamvis nonnulli has pro syno-
nymis habendas esse existiment.

THES. VI.

Desiderium naturale sciendi dari, idem-
que nullo bono finito satiari posse; sed sem-
per bono finito dato & aliud præstantius
optare, & præsentis gradum ampliorem an-
helare, omni vacat dubio.

THES. VII.

Falsitatem seu disconvenientiam judicium
cum objecto, non sensibus, sed rationi, princi-
piis in veritate dijudicanda mentis facultat-
adscribendam esse judicamus.

THES. VIII.

Inter Logicam naturalem & artificialem
magnam & convenientiam & disconvenien-
tiam esse nemo inficias eat.

THES. IX.

Qui Logica tantum naturali sunt con-
tentii, si minus, quam optassent, in certa-
mine cum adversariis valebunt, quum nec
suam sententiam, et si ea veritati maxime
consentanea fuerit, demonstratione adstruere,
nec placita adversiorum, licet a veritate
maxime aliena essent, invictis argumentis,
imo nec probabilibus semper refellere queant.

THES. X.

Qui universum hunc orbem & pulcher-
arium in eo observatum ordinem, & simul
imperfectionem illam, quae hominibus ad-
haeret, rite contemplatur, is lapsus esse ge-
nus

• nus humanum , sine indice revelatione , non
levibus potest adstruere rationibus.

THES. XI.

Qui Livium Romanæ Historiæ Scripto-
rem obscuritatis accusant , ii minus conside-
rate judicant . Quidquid enim obscuritatis
in nonnullis locis reperiri videtur , id potius
Librariis , quam ipsi auctori adscribendum
esse , merito statuitur .

THES. XII.

Utilitas antiquitatum Romanarum etiam
in sanctioribus studiis talis est , ut , si harum
notitia destituti simus , saepius in Sacri Codic-
is expositione halucinantes nubem pro Ju-
none , ut in proverbio est , amplecti cogamur .

THES. XIII.

Nullum tranquillitatis humanæ præsi-
dium , sine religione & metu summi numi-
nis spectatum , propositum posse obtinere ,
summo jure affirmatur . Unde patet religio-
nem firmissimum humanæ societatis esse vin-
culum .

THES. XIV.

Quamvis vocabula מִלְעָד & אַלְאָר in Scri-
ptu-

ptura Sacra non semper eandem admittant significationem, multum tamen errant, quotquot has voces, dum de pœnis damnatorum infernalibus sermo est, non in sensu proprio & absolute, sed pro finito tempore sumi, contendunt.

THES. XV.

Quemadmodum vox *μέρος* in Scriptura Sacra passim non tam diem in specie, quam tempus in genere designat, ita cum addito posita in plurali, *ἐκτάται μέρη* non tam in specie ultimum mundi seculum, quam in genere tempus quodvis valet, quod si observetur ad alia atque alia Scripturæ loca, multis præripi poterit calumniandi occasio, quam ignorantia sermonis originalis præbet.

THES. XVI.

Qui rituum sacrificialium adparatum ad rationis trutinam examinaverit, is vix quidquam in illo deprehendit; quod cum humana natura tam necessarium habeat nexum, ut ipsum lege naturali præceptum agnoscere queat.

THES. XVII.

Quo tempore Scythi in Sveciam pri-
mum

nūm pervenerint, & quinam primi Septentrionis incolæ fuerint difficile est determinatu, interim tamen lumine Historiæ cognovimus, Thussos seu Odinos primos fuisse, de quibus nobis aliquid certi constat.

THES. XVIII.

Qui contendunt majores nostros Svi-Gothos rudes & ab omni disciplinarum genere alienos fuisse, maxime sunt injurii in nomen Svecicum, & qui contra eum non-nullis urgent, omnem Græciae philosophiam a Scythis derivandam esse, plus dicunt, quam veritas probare permittit.

THES. XIX.

Vitiorum ignorantiam plus veteribus Scythis profuisse, quam virtutis cognitio & præcepta philosophorum Græcis, nemo, nisi in Historia omnino hospes, negare potest.

THES. XX.

Cognitionem historicam tam utilem & necessariam esse cultori literarum contendimus, ut, qui hanc omnino neglexerit, is parum in scientiis philosophicis progredi possit.

THES. XXI.

Inter revelationem & rationem nullam esse

esse contradictionem, principia vero Naturalistarum & sanæ rationi & Scripturæ Sæ maxime esse contraria contendimus.

THES. XXII.

Notissimum illud proverbium, quisque est faber suæ fortunæ, ad omnes applicari nec debet nec potest, si nomen fortunæ vulgaris sensu veniat.

THES. XXIII.

Scriptorum recentiorum, qui operam Historiæ ecclesiasticæ illustrandæ impendunt, Mosheimum facile principem judicamus.

THES. XXIV.

Nisi plus Mercurio, quam Momo debeant Sales, qui scriptis bonorum virorum ab hodiernis Criticis adspergi solent, parum gratiæ pro suis argutiis a republica inibunt.

